

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր տասնութերորդը

Մարգարեական նախագգուշացումը Երուսաղեմին. վերջին ժամանակների իրադարձությունների խորհրդանշական պատկերացում

Jeff Pippenger

2024-03-05

Երուսաղեմի փողոցներում «վերև ու վար անցնելով և քաղաքի վրա գալու ունեցող վայերը հոչակելով»՝ մարդու կողմից հոչակված նախագգուշացման յոթ տարիները՝ 63 թվականից մինչև 70 թվականը, նախատիպավորված էին Երուսաղեմին տրված երեքուկես տարվա նախագգուշացմամբ՝ նախ Քրիստոսի ծառայության ընթացքում, ապա՝ երեքուկես տարի՝ աշակերտների ծառայության ընթացքում: Նախորդ հոդվածներում արդեն իսկ ցույց է տրվել, որ Երուսաղեմի կործանումը կարող էր տեղի ունենալ խաչի ժամանակ, կամ ավելի ուշ՝ Ստեփանոսի քարկոծության պահին, սակայն Աստծո երկայնամտությունը հետաձգեց Նրա դատաստանը քաղաքի և ժողովրդի վրա:

«Եվ «ուս վրա որ նա ընկնի, նրան փոշի կդարձնի»: Քրիստոսին մերժած ժողովուրդը շուտով պիտի տեսներ իր քաղաքի և իր ազգի կործանումը: Նրանց փառքը պիտի խորտակվեր և ցրվեր՝ ինչպես փոշին՝ քամու առաջ: Եվ ի՞նչն էր, որ կործանեց հրեաներին: Դա այն վեմն էր, որի վրա եթե շինած լինեին, նրանց ապահովությունն էր լինելու: Դա Աստծո արհամարհված բարությունն էր, մերժված արդարությունը, անտեսված ողորմությունը: Մարդիկ իրենց դիրքավորեցին Աստծուն հակառակ, և այն ամենը, ինչ պիտի լիներ նրանց փրկությունը, դարձավ նրանց կործանումը: Այն ամենը, ինչ Աստված սահմանել էր կյանքի համար, նրանք գտան թե մահվան համար է: Հրեաների կողմից Քրիստոսի խաչելության մեջ ներառված էր Երուսաղեմի կործանումը: Գողգոթայի վրա թափված արյունը այն ծանրությունն էր, որ նրանց սուզեց կործանման մեջ թե՛ այս աշխարհի, թե՛ գալիք աշխարհի համար: Այդպես կլինի մեծ վերջին օրը, երբ դատաստանը պիտի ընկնի Աստծո շնորհը մերժողների վրա: Քրիստոսը՝ նրանց գայթակղության վեմը, այնժամ նրանց կհայտնվի որպես վրիժառու լեռ: Նրա երեսի փառքը, որ արդարների համար կյանք է, ամբարիշտների համար կլինի սպառող կրակ: Մերժված սիրո, արհամարհված շնորհի պատճառով մեղավորը պիտի կործանվի»:

«Բազմաթիվ պատկերավորումներով և կրկնվող նախագգուշացումներով Հիսուսը ցույց տվեց, թե ինչ արդյունք պիտի ունենար Աստծո Որդուն մերժելը հրեաների համար: Այս խոսքերով Նա դիմում էր բոլոր ժամանակների բոլոր նրանց, ովքեր հրաժարվում են ընդունել Նրան որպես իրենց Փրկիչ: Ամեն նախագգուշացում նրանց համար է: Պղծված տաճարը, անհնազանդ որդին, կեղծ այգեպանները, արհամարհական շինարարները իրենց համապատկերը ունեն յուրաքանչյուր մեղավորի փորձառության մեջ: Եթե նա չապաշխարի, այն դատաստանը, որ նրանք նախապատկերում էին, իրենք պիտի լինի»:

The Desire of Ages, 600.

Այն յոթնամյա ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում այդ մարդը վկայեց Երուսաղեմին, առաջին պաշարման ժամանակ բաժանվեց երկու հավասար ժամանակահատվածների՝

հազար երկու հարյուր վաթսուն օրից յուրաքանչյուրը: Այդ յոթ տարիները ներկայացնում էին Երուսաղեմի կործանումը, իսկ Քրիստոսի և աշակերտների ծառայությունների յոթ տարիները ներկայացնում էին Երուսաղեմի կործանման սկիզբը, և Հիսուսը միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով: Այդ յոթ տարիները նաև նախատիպորեն ներկայացված էին հյուսիսային թագավորության դեմ ուղղված «յոթ ժամանակներով», որոնք բաժանված էին երկու հավասար ժամանակահատվածների՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն տարուց յուրաքանչյուրը:

Երբ Նոր ժամանակների Հռոմը կրկնում է հեթանոսական և պապական Հռոմի պատմությունը՝ ոտնատակ տալով բառացի և հոգևոր Երուսաղեմը, և երբ Նոր ժամանակների Հռոմը կրկնում է այն երկու պատմությունները՝ զգուշացման այն երկու ժամանակաշրջանների, որոնք տրվել էին այն մարդու կողմից՝ 63-րդ տարուց մինչև 70-րդ տարին, և երբ Նոր ժամանակների Հռոմը կրկնում է այն պատմությունը, որը ներկայացված է այն երկու ժամանակաշրջաններով, երբ Քրիստոսը և աշակերտները երեքուկես տարի շրջում էին Երուսաղեմում՝ ներս ու դուրս, ապա երկու հստակ ժամանակաշրջաններ պիտի հայտնվեն, թեև վերջին օրերում «ժամանակ այլևս չկա»:

Այդ երկու ժամանակաշրջաններից վերջինը խորհրդանշական քառասուններկու ամիսներն են, որոնց ընթացքում ժամանակակից Հռոմը գործադրում է իր վերջին հալածանքը հավատարիմների դեմ, երբ առաջիկայում եկող կիրակնօրյա օրենքով նրա մահաբեր վերքը կբժշկվի: Այդ խորհրդանշական քառասուններկու ամիսները երկու ժամանակաշրջաններից երկրորդն են և հանդիսանում են ժամանակակից Հռոմի գործադիր դատաստանի շրջանը: Այդ ժամանակաշրջանին նախորդում է ողջերի քննչական դատաստանը Լատդիկեական Աղվենտիզմում:

Այն մարդը, ով նախազգուշացումը ներկայացրեց բառացի Երուսաղեմին, մեռավ Տիտոսի պաշարման ընթացքում: Նա չմեռավ կործանման ժամանակ, այլ այն պաշարման ընթացքում, որը նախորդեց կործանմանը, որովհետև Երուսաղեմի կործանման ժամանակ ոչ մի քրիստոնյա չմեռավ:

«Յոթը տարի մի մարդ շարունակ վեր ու վար էր անում Երուսաղեմի փողոցներով՝ հռչակելով այն վայերը, որոնք պիտի գային քաղաքի վրա: Ցերեկով և գիշերով նա արտասանում էր այդ խելահեղ ողբերգը. «Մի ձայն՝ արևելքից, մի ձայն՝ արևմուտքից, մի ձայն՝ չորս հողմերից, մի ձայն՝ ընդդեմ Երուսաղեմի և ընդդեմ տաճարի, մի ձայն՝ ընդդեմ փեսաների և հարսների, մի ձայն՝ ընդդեմ ամբողջ ժողովրդի»:—Նույն տեղում: Այս տարօրինակ էակը բանտարկվեց և խարազանվեց, բայց ոչ մի զանգատ չելավ նրա շուրթերից: Վիրավորանքին և անարգանքին նա պատասխանում էր միայն. «Վայ, վայ Երուսաղեմին»: «Վայ, վայ նրա բնակիչներին»: Նրա նախազգուշացնող աղաղակը չդադարեց, մինչև որ նա սպանվեց այն պաշարման ժամանակ, որ ինքը կանխազուշակել էր»: Մեծ պայքար, 29, 30:

Այդ մարդը մահացավ պաշարման ժամանակ, բայց ոչ վերջնական կործանման պահին, իսկ վերջնական կործանումը ներկայացնում է փորձության ժամանակի ավարտը և վերջին յոթ պատուհասները: Հետևաբար, այդ մարդը խորհրդանշիչ է այն պատգամի, որ առաջին պաշարման ժամանակ պետք է դուրս գալ Երուսաղեմից: Այդ ժամանակ

քրիստոնյաները փախան, և առաջին երեքուկես տարիների ընթացքում այդ մարդը մի խմբի խորհրդանիշ էր, որը չի մեռնում Երուսաղեմում, իսկ երկրորդ երեքուկես տարիների ընթացքում նա խորհրդանիշ է այն վերջին քրիստոնյաների, որոնք մեռնում են նախքան փորձության ժամանակի ավարտը: Առաջին ժամանակաշրջանում նա մատնանշում է հարյուր քառասունչորս հազարը, իսկ երկրորդ երեքուկես տարվա ժամանակաշրջանում ներկայացնում է այն մեծ բազմությանը, որ մեռնում է երկրորդ ժամանակաշրջանի ընթացքում:

Այդ մարդու պատգամը արձանագրվեց պատմիչի կողմից, և այն ներկայացվեց վեց ձայներով: Երբ վերջապես նա բանտարկվեց, նրա յոթերորդ և վերջին պատգամը «վա՛յ, վա՛յ» էր Երուսաղեմին և նրա բնակիչներին: Արձանագրված առաջին «ձայնը» «արևելքից եկող ձայն» էր, իսկ նրա վերջին պատգամը «վա՛յ» էր: Նրա պատգամի առաջին տարրը և նրա պատգամի վերջին տարրը այն աստվածաշնչյան խորհրդանիշն էին, որ ներկայացնում է իսլամը, որովհետև Աստվածաշնչում իսլամը «արևելքի» գավակներն են, և նրանք ներկայացված են «արևելյան քամու» միջոցով: Նրա վերջին պատգամում «վա՛յ» բառի կրկնությունը արտացոլում է Ժամանակակից Բաբելոնի վախճանը, երբ երկրի թագավորները երեք անգամ աղաղակում են. «Ավա՛ղ, ավա՛ղ այն մեծ քաղաքը»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի երեք համարներում «ավա՛ղ» թարգմանված հունարեն բառը ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարում թարգմանված է որպես «վա՛յ»:

Եվ տեսայ ու լսեցի մի հրեշտակի, որ թռչում էր երկնքի միջով և բարձր ձայնով ասում էր. «Վա՛յ, վա՛յ, վա՛յ երկրի բնակիչներին՝ այն մյուս փողերի ձայների պատճառով, որ պիտի հնչեցնեն այն երեք հրեշտակները, որոնք դեռ պիտի փող հնչեցնեն»: Հայտնություն 8:13:

Մարդու «վայ, վայ» հռչակումը ներկայացնում է երեք վայերի եռակի կիրառությունը, որովհետև առաջին Վայի տարրերը, երկրորդ Վայի տարրերի հետ միավորված՝ «տող առ տող», նույնականացնում են երրորդ Վայի տարրերը, ինչպես որ տասնութերորդ գլխում երկրի թագավորների կողմից «վա՛յ, վա՛յ» երեք արտահայտությունները ներկայացնում են երրորդ Վայը՝ հաստատված առաջին և երկրորդ Վայերով: Մարդու պատգամի սկիզբն ու ավարտը նախատիպորեն ներկայացնում էին երրորդ Վայի իսլամի պատգամը:

Նրա պատգամի առաջին արտահայտությունը «արևելքից» հնչող մի ձայն էր, և «արևելք»-ը իսլամի խորհրդանիշ է, բայց նաև նույնականացումն է այն կնիքադրող հրեշտակի, որ ծագում է արևելքից:

Եվ այս բաներից հետո տեսա երկրի չորս անկյունների վրա կանգնած չորս հրեշտակների, որոնք պահում էին երկրի չորս հողմերը, որպեսզի հողմը չփչի ոչ երկրի վրա, ոչ ծովի վրա, և ոչ էլ որևէ ծառի վրա: Եվ տեսա մեկ այլ հրեշտակ, որ ելնում էր արևելքից՝ ունենալով կենդանի Աստծո կնիքը. և նա բարձր ձայնով աղաղակեց այն չորս հրեշտակներին, որոնց տրված էր վնասել երկիրն ու ծովը, ասելով. «Մի՛ վնասեք ոչ երկրին, ոչ ծովին, և ոչ էլ ծառերին, մինչև որ կնիք դնենք մեր Աստծո ծառաների ճակատների վրա»: Եվ ես լսեցի կնիքվածների թիվը. և

Իսրայելի որդիների բոլոր ցեղերից կնիքվեցին հարյուր քառասունչորս հազար:
Հայտնություն 7:1-4.

Եղիայի պատմության մեջ՝ Կարմեղոս լեռան վրա, երբ նա նայեց դեպի ծովը և տեսավ
մի ամպ, նա նայում էր դեպի արևմուտք, որովհետև Կարմեղոս լեռը գտնվում է
Միջերկրական ծովի մոտ:

Եվ եղավ յոթերորդ անգամ, որ նա ասաց. «Ահա՛, ծովից բարձրանում է մի փոքր
ամպ՝ մարդու ձեռքի չափ»: Եվ նա ասաց. «Վեր ելիր, ասա՛ Աքաաբին.
“Պատրաստի՛ր քո կառքը և իջի՛ր, որպեսզի անձրևը քեզ չկասեցնի”»: Գ
Թագավորաց 18:44:

Եղիան կանգնած կլինեք դեպի արևմուտք՝ Միջերկրական ծովի կողմը: Ղուկասի
տասներկուերորդ գլխում Քրիստոսը խոսում է այն մասին, որ Իր պատգամը
բաժանման պատգամ է:

Մի՞ թե կարծում եք, թե ես եկել եմ երկրի վրա խաղաղություն տալու: Ասում եմ ձեզ՝
ոչ, այլ՝ բաժանում. որովհետև այսուհետև մեկ տան մեջ հինգ հոգի բաժանված
պիտի լինեն՝ երեքը՝ երկուսի դեմ, և երկուսը՝ երեքի դեմ: Հայրը պիտի բաժանվի
որդու դեմ, և որդին՝ հոր դեմ. մայրը՝ դստեր դեմ, և դուստրը՝ մոր դեմ. կեսուրը՝ իր
հարսի դեմ, և հարսը՝ իր կեսուրի դեմ: Եվ ժողովրդին ևս ասում էր. Երբ տեսնում եք,
որ արևմուտքից ամպ է բարձրանում, իսկույն ասում եք. «Անձրև է գալիս», և այդպես
էլ լինում է: Եվ երբ տեսնում եք, որ հարավային քամին է փչում, ասում եք. «Շոգ է
լինելու», և լինում է: Կեղծավորն է՝ քու, դուք գիտեք ճանաչել երկնքի և երկրի տեսքը,
ապա ինչպե՞ս է, որ այս ժամանակը չեք ճանաչում: Ղուկաս 12:51-56.

Երուսաղեմին ուղղված պատգամաբերի լուրը կրում է Ալֆայի և Օմեգայի
ստորագրությունը, որովհետև սկիզբն ու վախճանը նույնացնում են երրորդ Վայի
Իսլամը, և «արևելքի» ձայնով միաժամանակ նույնացվում է Իսլամի լուրը՝ որպես
կնքման լուր: «Արևմուտքից» հնչող «երկրորդ ձայնը» նույնացնում է վերջին անձրևը,
որը վերջին անձրևն է, և բոլոր մարգարեները դիմում են վերջին օրերին: «Արևմուտքի»
լուրը վերջին անձրևի լուրի խորհրդանիշն է, որը երկրպագուների երկու դաս է առաջ
բերում: Մի դասը չի կարող ճանաչել վերջին անձրևի լուրը, որովհետև նրանք «չեն
զանազանում այս ժամանակը»:

Սուրհանդակի պատգամի հաջորդ տարրը «չորս հողմերի» ձայնն է, որը և՛ կնքման
պատգամն է, և՛ Իսլամի գայրացած ձիու պատգամը, ինչպես ներկայացված է երրորդ
Վայի միջոցով: Հաջորդ տարրը ուղղված է Երուսաղեմի և տաճարի դեմ՝ այսպիսով
նույնացնելով բոլոր մարգարեների պատգամը, որը մատնանշում է մարդկանց մի դաս,
որոնց շրջանցում են, որովհետև նրանք իրենց փրկության հավակնության հիմքը դրել
են ոչ թե Քրիստոսի մեջ, այլ տաճարի և Աստծու ընտրյալ ժողովուրդ լինելու իրենց
ժառանգության մեջ: Նրանք են սրբազան պատմության ողջ ընթացքում նրանք, ովքեր
ներկայացված են որպես հռչակողներ՝ «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը մենք ենք»:
Երուսաղեմի և տաճարի դեմ ուղղված պատգամը Լառդիկեայի պատգամն է:

«Կարիք չկա զարմանալու, որ եկեղեցին չի կենդանացվում Սուրբ Հոգու զորությամբ: Տղամարդիկ և կանայք մի կողմ են դնում այն խրատը, որ տվել է Քրիստոսը: Բարկությունն ու ազահությունը հաղթանակ են տանում: Հոգու-տաճարը լի է ամբարշտությամբ: Քրիստոսի համար տեղ չկա: Մարդիկ հետևում են իրենց իսկ ապականված ճանապարհներին: Նրանք ականջ չեն դնում Փրկչի խոսքերին: Իրենք իրենց ձեռքն են առնում՝ մերժելով հանդիմանություններն ու նախազգուշացումները, մինչև որ աշտանակը շարժվում է իր տեղից, և հոգևոր գանազանելու կարողությունը խառնակվում է մարդկային գաղափարներով: Թեև ծառայության մեջ թերավոր են, սակայն արդարացնում են իրենց՝ ասելով. «Տիրոջ տաճարը, Տիրոջ տաճարը մենք ենք»: Նրանք մի կողմ են դնում Աստծո օրենքը, որպեսզի հետևեն իրենց իսկ երևակայության լույսին»: Review and Herald, April 8, 1902.

Այնուհետև պատգամաբերը իր նախազգուշացնող լուրի ձայնը բարձրացրեց փեսացուների և հարսների դեմ՝ որպես «տող առ տող» մեթոդաբանության խորհրդանիշ, որովհետև վերջին օրերի մարգարեական գիծը ճիշտ այնպես կլինի, ինչպես մարգարեական գիծն էր Նոյի օրերում, երբ նրանք ամուսնության էին տալիս հենց այն պահին, երբ կործանման ջրհեղեղը պատրաստվում էր ողողել նրանց աշխարհիկ հավակնություններն ու ծրագրերը:

«Աստվածաշունչը հայտարարում է, որ վերջին օրերում մարդիկ կլանված պիտի լինեն աշխարհիկ զբաղմունքներով, հաճույքներով և դրամաշահով: Նրանք կույր պիտի լինեն հավիտենական իրողությունների հանդեպ: Քրիստոսն ասում է. «Ինչպես Նոյի օրերն էին, այնպես էլ կլինի Մարդու Որդու գալուստը: Որովհետև ինչպես ջրհեղեղից առաջ եղած այն օրերում ուտում էին և խմում, ամուսնանում և ամուսնության էին տալիս, մինչև այն օրը, երբ Նոյը տապան մտավ, և չիմացան, մինչև որ ջրհեղեղը եկավ ու բոլորին վերացրեց, այնպես էլ կլինի Մարդու Որդու գալուստը»: Մատթեոս 24:37–39:

«Այսպես է նաև այսօր: Մարդիկ սրընթաց տարվում են շահի հետապնդմամբ և եսասիրական հաճույքներին անձնատուր լինելով, ասես չկա Աստված, չկա երկինք, և չկա հանդերձյալ կյանք: Նոյի օրերում ջրհեղեղի մասին նախազգուշացումն ուղարկվեց, որպեսզի սթափեցնի մարդկանց իրենց ամբարշտության մեջ և կանչի նրանց ապաշխարության: Այսպես էլ Քրիստոսի մոտալուտ գալստյան լուրը կոչված է մարդկանց արթնացնելու աշխարհիկ բաների մեջ նրանց կլանվածությունից: Այն նպատակ ունի նրանց արթնացնել հավիտենական իրողությունների գիտակցությանը, որպեսզի նրանք ուշադրություն դարձնեն Տիրոջ սեղանի հրավերին»:

«Ավետարանի հրավերը պետք է տրվի ամբողջ աշխարհին՝ «ամեն ազգի, և ցեղի, և լեզվի, և ժողովրդի»: Հայտնություն 14:6: Վերջին նախազգուշացման և ողորմության լուրը պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այն պետք է հասնի մարդկանց բոլոր խավերին՝ հարուստ և աղքատ, բարձր և ցածր: «Դուրս եկեք ճանապարհներն ու ցանկապատերը,— ասում է Քրիստոսը,— և հարկադրեցեք նրանց ներս մտնել, որպեսզի Իմ տունը լցվի»: Քրիստոսի Առակները, 228:

Զգուշացման վերջին տարրը շեշտադրված է նախորդ հատվածում: «ողջ ժողովրդի» դեմ ձայնով ներկայացված լուրը հավիտենական ավետարանն է, որը բացահայտում է ավետարանի պահանջներին համապատասխանելու անհրաժեշտությունը՝ փրկվելու համար: Հավիտենական ավետարանի առաջին պահանջը Աստծուց երկյուղելն է, և այդ երկյուղը հիմնված է այն իրականության վրա, որ մեր մեղքերն էին, որ կենդանի Աստծո Որդուն՝ Քրիստոսին, խաչ բարձրացրին:

Երուսաղեմին ուղղված պատգամաբերի ծառայության յոթ տարիների ընթացքում յուրաքանչյուր տարր ներկայացնում էր հավիտենական ավետարանը, որը նույնական էր այն ավետարանին, որ ներկայացվեց այն յոթ տարիների ընթացքում, երբ Քրիստոսը ուխտը հաստատեց շատերի հետ՝ 27 թվականից մինչև 34 թվականը: Այն նաև այն հավիտենական ավետարանն է, որ հռչակվում է վերջին օրերի վերջին երկու ժամանակահատվածներում, և այն հատուկ կերպով առնչվում է վերջին անձրևի լուրին՝ լինելով երրորդ Վայի Իսլամի պատգամը: Այն մատնանշում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը, ցորենի և որոմների բաժանումը, որոմների Լառդիկեական վիճակը, և մարգարեության եռակի կիրառությունը՝ որպես վերջին անձրևի մեթոդաբանության խորհրդանիշ, որը «տող առ տող» է:

Այդ պատմության մեջ յոթ տարվա պատգամը մարգարեաբար տեղադրված է «վրեժխնդրության օրերի» շրջանակում, որը մաս էր կազմում Քրիստոսի պատգամի և գործի հենց առաջին հիշատակությանը, և Նրա պատգամն ու գործը վերջին օրերում պետք է կրկնվեն հարյուր քառասունչորս հազարի կողմից: Այդ ժամանակ նրանք իրենց պատգամը պիտի նույնացնեն «Աստծու վրեժխնդրության օրերի» մարգարեական շրջանակում: Աստծու «վրեժխնդրության» երկու աստվածաշնչյան նախատիպեր կան, որոնք ներկայացված են Նրա Խոսքում՝ Նրա վրեժխնդրությունը Իր ժողովրդի վրա, և նաև Նրա վրեժխնդրությունը Իր թշնամիների վրա:

Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» պատկերում են Աստծու վրեժը Իր ապստամբ ժողովրդի նկատմամբ, և այդ վրեժը ներառում է սրբարանի ու գորքի բառացի և հոգևոր ոտնատակ տալը: Սրբարանի և գորքի ոտնատակ տրվելու խորհրդաբանության մեջ ներկայացված է նաև Աստծու վրեժի խորհրդաբանությունը Իր թշնամիների նկատմամբ: Վերջին օրերում Աստծու վրեժը Իր ժողովրդի դեմ ներկայացվում է որպես Լառդիկեական աղվենտիզմը դուրս թքելը՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրերի ժամանակ: Այդ ճանապարհանշանի մոտ սկսվում է նաև Նրա վրեժը Նոր Բաբելոնի նկատմամբ:

Լառդիկեական աղվենտիզմի վրա կենդանի եղողների քննական դատաստանը, որին հաջորդում է գործադիր դատաստանը Տյուրոսի պոռնիկի և այն զազանի վրա, որի վրա նա հեծած է և որի վրա թագավորում է, վերջին օրերի մարգարեական պատմությունն է, ուր յուրաքանչյուր տեսիլքի արդյունքն իրագործվում է: Ամեն մի տեսիլք պետք է կիրառվի այդ երկու մարգարեական ժամանակահատվածների վրա, որովհետև վերջին անձրևի մեթոդաբանությունը մարգարեական գիծը մարգարեական գծի վրա կիրառելն է: Այդ երկու պատմությունների սկզբում Հիսուսը մատնանշեց մի «նշան», որը ապացուցում է, որ այդ ժամանակ կենդանի եղողները երկրի պատմության վերջին

սերնդի մեջ են:

Առաջին ժամանակաշրջանը սկսվեց, երբ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Այդ ճանապարհային նշանի սահմաններում էր դրված այն «նշանը», որը Քրիստոսը նույնացրեց Ղուկաս քսանմեկում:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Արդ, եղբայրներ՝ ր, Աստված կամենում է, որ մենք մեր դիրքը բռնենք այն մարդու հետ, որ լապտեր է կրում. մենք ուզում ենք մեր դիրքը բռնել այնտեղ, որտեղ լույսն է, և որտեղ Աստված փողին տվել է հստակ հնչյուն: Մենք ուզում ենք փողին հստակ հնչյուն տալ: Մենք եղել ենք տարակուսանքի մեջ, և եղել ենք կասկածի մեջ, և եկեղեցիները պատրաստ են մեռնելու: Բայց այժմ այստեղ կարդում ենք. «Եվ սրանից հետո տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ երկնքից իջնում էր՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա գործեղ ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. Մեծ Բաբելոնն ընկավ, ընկավ, և դարձավ դների բնակարան, և ամեն պիղծ հոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու գարշելի թռչնի վանդակ» [Հայտնություն 18:1, 2]:»

«Արդ, ինչպե՞ս պիտի որևէ բան իմանանք այդ պատգամի մասին, եթե այնպիսի վիճակում չենք, որ ճանաչենք երկնքի լույսից թեկուզ մի բան, երբ այն գալիս է մեզ մոտ: Եվ նույնքան շուտ կընդունենք ամենախոր խաբեությունը, երբ այն մեզ մոտ գալիս է մեզ հետ համաձայնվող մեկից, մինչդեռ չունենք նույնիսկ մի նշույլ ապացույց, թե Աստծո Հոգին է նրան ուղարկել: Քրիստոս ասաց. «Ես եկայ իմ Հօր անունով, բայց դուք ինձ չեք ընդունել» [տես Հովհաննես 5:43]: Ահա հենց այն գործն է, որ այստեղ շարունակվում է Մինեապոլիսի ժողովից ի վեր: Որովհետև Աստված մի պատգամ է ուղարկում Իր անունով, որը չի համաձայնվում ձեր գաղափարների հետ, ուստի [դուք եզրակացնում եք], թե դա Աստծուց եկած պատգամ լինել չի կարող»: Sermons and Talks, հատոր 1, 142: